

a doufá, že ty léky nebo mastička nebo bylinkové obklady nebo bůh-ví-co to pan doktor Dulík Justýnce předepsal zaberou a cesta přes celé město se vyplatí.

Do lékárny dorazí maminka na poslední chvíli. Magistra Máša se už chystala zavírat. „Promiňte, běžím k Vám přes celé město,“ říká maminka, když s funěním podává Máše recept.

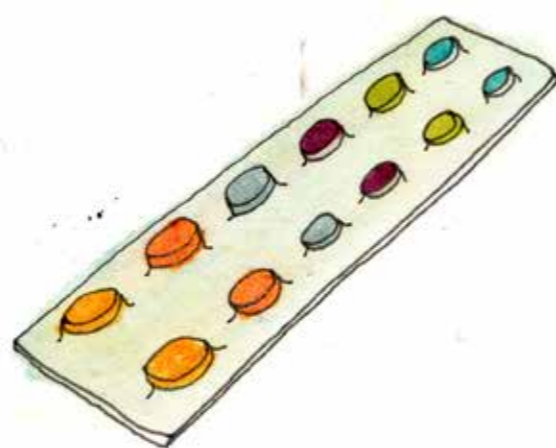

Máša si recept přečte, vykulí oči, nasadí si kulaté žluté brýle (jednorozec003.tif)

a přitiskne nos na recept ještě jednou. „To už jsme tady tedy hodně dlouho neměli, už jsem bála, že ho tady budeme mít navždycky...,“ povídá si Máša pod fousy. Tedy, Máša samozřejmě žádné fousy nemá, ale říká se to tak.

Máša ještě chvíli kroutí hlavou a pak se vydá do zadní místnosti. „Tak pojď, pojď, máš práci, no vstávej,“ ozývá se zezadu a maminka si pomyslí, že paní magistra Máša je tady v téhle podivné malé lékárně asi často sama a tak už si začala za samé nudy povídat s tubami léků a s mastičkami.

Když Máša po chvíli ze svého kumbálu

vyšla, maminka zalapala po dechu a opřela se o lékárnický pultík. Máša totiž nenesla žádnou mastičku, ani cucací pastilky, ani sirup (jedonorze003.tif). Na vodítku, které hrálo všemi barvami duhy vedla bílého jednorozce!

„To je Hubert. Náš zdravotní asistenční jednorozec. Pan doktor ho vaší dceři předepsal na 6 dní. Měl by spát s Justýnkou v pokojíčku a krmte ho třikrát denně. Má moc rád čerstvé ovoce, pampelišky a oříškové lázeňské oplatky.“

A než stačila maminka Máše říct, že k nim domů Hubert rozhodně jít nemůže, protože na něj nemají místo a maminka nemá ani čas, aby se starala o zvíře, tedy pohádkovou bytost... stála s Hubertem před lékárnou a na dveřích už se houpal nápis ZAVŘENO. (jednoroze003.tif)

Maminka se podívala na Huberta, promnula si oči a podívala se ještě jednou do těch obrovských hnědých očí. Hubert zamrkal a oba mlčky vyrazili letním večerem domů za Justýnkou.

HUBERT
 umí mluvit
 a psát

Hubert umí mluvit a psát

Maminka otevřela branku do zahrady a přivázala Huberta k jabloni, kterou tu tatínek vysadil, když se Justýnka narodila. Každý rok jablůňka krásně vykvetla, ale jablka na ní ještě nikdy nevyrostla. Hubert začal něžně okusovat větvičky.

Justýnka zrovna u stolu v kuchyni dojídala rohlík se šunkou a tatínek seděl v obýváku a díval se na večerní zprávy, když maminka otevřela dveře a oznámila jim, že má pro ně velké překvapení.

Ti dva se po sobě trochu otráveně podívali, protože maminka pro ně měla překvapení docela často. Nejpřekvapenější ale nakonec bývala maminka, když zjistila, že Justýnu ani tatínka vůbec nezajímají nové sazeničky na její skalku ani bezlepkové těstoviny, které koupila v obchodě se zdravou výživou. „Dneska je to ale opravdové překvapení, vlastně sama jsem pořád ještě překvapená a nemůžu tomu uvěřit, až to uvidíte... No, pojd'te už ven, ať tam není dlouho sám...“ ševalila maminka vesele.

Maminka, tatínek a Justýnka vyšli terasou ven na zahradu, kde krásně vonělo podvečerní léto. Byla to omamná směs všech kytek z maminičky zahrádky, dozrávajících jahod, dohasínajících slunečních paprsků a ....“No ale fuj, Huberte. Fuj. Ošklivý jednorožec“! zvolala maminka, když si všimla, že Hubert nechal u jabloně pěknou hromádku hověnek.

„Jednorožec? Jednorožec! O-o-opravdu vidím j-j-jednorožce na naší zahradě?“ zakoktal se tatínek a udělal krůček vzad.

Justýnka neřekla ani slovo a nedůvěřivě si Huberta měřila pohledem. Pak se odvážila přiblížit a začala si jej pečlivě prohlížet. (jednorozec031_2)

„Je na baterky, že jo? Určitě je to hračka na baterky,“ přemýšlela nahlas, zatímco Hubertovi zvedala hřívu, aby našla tlačítko, kterým se podivná a dozajista největší hračka, jakou kdy viděla, zapíná.

„Ne, to není žádná hračka, to je úplně normální jednorožec,“

